

de
VRESELIJKE
BELEVENISSEN
van
BARNABY
BROCKET

John Boyne bij Boekery:

Dief van de tijd
De jongen in de gestreepte pyjama
De scheepsjongen
Het winterpaleis
Noah Barleywater gaat ervandoor
De witte veer
De vreselijke belevenissen van Barnaby Rook
Het victoriaanse huis
De jongen die zijn vader zocht
De grote stilte
De jongen op de berg
Wat het hart verwoest
Een ladder naar de hemel
Mijn broer heet Jessica
Een reiziger

de
VRESELIJKE
BELEVENISSEN
van
BARNABY
BROCKET

JOHN BOYNE

BOEKERIJ

Eerste druk 2013
Tweede druk 2022

ISBN 978-90-599-0076-9
ISBN 978-94-6023-565-8 (e-boek)
NUR 283/302

Oorspronkelijke titel: *The Terrible Thing That Happened To Barnaby
Brocket*

Vertaling: Elinor Fuchs
Omslagontwerp: Roald Triebels
Omslagbeeld: Oliver Jeffers
Belettering illustraties: Gemma Pauwels
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2012 text by John Boyne
© 2012 illustrations by Oliver Jeffers
© 2013 voor de Nederlandse taal: De Boekerij bv, Amsterdam

Nederlandse vertaling citaat uit *David Copperfield* op p. 127-128:
André Noorbeek, Uitgeverij Het Spectrum, 1967

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Philip Ardagh

I

Een volkomen normaal gezin

Dit is het verhaal van Barnaby Brocket, en als je Barnaby wilt begrijpen, dan moet je eerst zijn ouders begrijpen; twee mensen die zo bang waren voor iedereen die anders was dat ze iets vreselijks deden, met afschuwelijke gevolgen voor al hun dierbaren.

We beginnen met Barnaby's vader, Alistair, die zichzelf beschouwde als een volstrekt normale man. Hij leidde een normaal leven in een normaal huis, hij woonde in een normale buurt waar hij normale dingen deed op een normale manier. Zijn vrouw was normaal, net zoals zijn twee kinderen.

Alistair had geen tijd voor mensen die afweken of die zich in het openbaar aanstelden. Wanneer hij in de metro zat en een groepje tieners praatte hard, dan wachtte hij tot de volgende halte, sprong naar buiten en liep snel naar een andere wagon voordat de deuren weer dichtgingen. Wanneer hij in een restaurant was – niet zo'n chic nieuw restaurant met ingewikkelde menu's en onbegrijpelijke gerechten, maar een normaal restaurant – raakte hij geïrriteerd als zijn avond verpest werd door de bediening die 'Lang zal ze leven' begon te zingen voor een gast die zo nodig de aandacht moest trekken.

Hij werkte als notaris voor de firma Bother & Blastit in de meest fantastische stad van de wereld – Sydney, in Australië –

en was gespecialiseerd in testamenten, een nogal naargeestige baan die hem op het lijf geschreven was. Het is immers volkomen normaal om een testament op te maken. Daar is niets ongewoons aan. Wanneer cliënten bij hem op kantoor kwamen, waren ze vaak een beetje gespannen, omdat het opstellen van een testament een moeilijke of droevige aangelegenheid kan zijn.

‘Maakt u zich alstublieft niet te druk,’ zei Alistair in zo’n geval. ‘Het is volstrekt normaal om dood te gaan. Eens gaan we allemaal. Stel je voor hoe verschrikkelijk het zou zijn als we altijd maar zouden blijven leven! De aarde zou bezwijken onder al dat overgewicht.’

Wat niet wil zeggen dat Alistair zich veel aantrok van het welzijn van de aarde; dat deed hij niet. Alleen hippies en geitenwollensokkentypes maakten zich zorgen over zulk soort dingen.

Sommige mensen, voornamelijk in het Verre Oosten, hebben de overtuiging dat iedereen – ook jij – de helft uitmaakt van een koppel dat voor de geboorte van elkaar gescheiden is in het reusachtige en ingewikkelde universum, en dat we ons leven lang op zoek zijn naar die losgeraakte ziel die ons het gevoel kan geven weer heel te zijn. Tot het zover is, voelen we ons niet compleet. Soms wordt het ontbrekende deel opgevuld door iemand die, op het eerste gezicht, onze tegenpool lijkt. Een man die van kunst en poëzie houdt, kan bijvoorbeeld verliefd worden op een vrouw die iedere middag tot aan haar ellebogen in de motorolie zit. Een dame die gezond eet en interesse heeft in buitensport kan zich aangetrokken voelen tot een lapzwans die niets liever doet dan sport kijken vanuit zijn luie stoel, met een biertje in de ene hand en een worstenbroodje in de andere. Op ieder potje past een dekseltje. Maar Alistair Brocket had altijd al geweten dat hij zijn leven nooit zou kun-

nen delen met iemand die niet net zo normaal was als hij, hoewel dat op zichzelf juist weer heel normaal zou zijn.

Dat brengt ons bij Barnaby's moeder, Eleanor.

Eleanor Bullingham groeide op in Beacon Hill, in een bescheiden huis met uitzicht over de noordelijke stranden van Sydney. Ze was de oogappel van haar ouders, want ze was zonder enige twijfel het keurigste meisje van de hele buurt. Ze stak nooit de straat over voordat het licht op groen sprong, ook niet als er geen auto te bekennen was. In de bus stond ze op om bejaarden haar plaats af te staan, zelfs als er tientallen andere lege plekken waren. Sterker nog, ze was zo'n welgemanierd meisje dat toen haar grootmoeder Elspeth stierf en haar een verzameling naliet van honderd antieke zakdoeken die zorgvuldig waren voorzien van haar geborduurde initialen, EB, ze zich voornam ooit te trouwen met een man wiens achternaam ook met een B begon, zodat haar erfenis niet verloren zou gaan.

Ze werd notaris, net als Alistair, en specialiseerde zich in onroerend goed, wat ze verschrikkelijk interessant vond, zoals ze aan iedereen vertelde die het haar vroeg.

Ze kreeg een baan bij Bother & Blastit, bijna een jaar na haar toekomstige echtgenoot, en was eerst wat teleurgesteld toen ze op kantoor om zich heen keek en ontdekte dat veel van de jonge mannen en vrouwen die daar werkten zich niet bepaald professioneel gedroegen.

Slechts enkelen hielden hun bureau ook maar een beetje netjes. Veel vaker stonden ze vol foto's van familieleden, huisdieren of, erger nog, beroemdheden. De mannen scheurden hun lege kartonnen koffiebekers in reepjes terwijl ze luidruchtig zaten te telefoneren, en maakten zo een onooglijke troep die anderen later konden gaan opruimen. De vrouwen leken de hele dag door te eten en snoepgoed te kopen van het wagentje met zoete tussendoortjes in felgekleurde wikkels dat om de

paar uur langskwam. Ja, dit was normaal gedrag volgens de huidige maatstaven, maar toch, het was niet normáál normaal.

Ergens aan het begin van haar tweede week bij het kantoor liep ze twee trappen op naar een andere afdeling om daar een uiterst belangrijk document af te geven aan een collega die het stante pede nodig had omdat anders de hele wereld tot stilstand zou komen. Toen ze de deur opendeed, probeerde ze niet te staren naar de wanorde en viezigheid waarmee ze geconfronteerd zou worden, om te voorkomen dat ze haar ontbijt zou oprispen. Maar toen zag ze, tot haar verbazing, iets – of liever iemand – waardoor haar hart een onverwacht sprongetje maakte, als een gazellekalf dat triomfantelijk voor het eerst over een beekje springt.

Aan een hoekbureau, achter een geordende stapel papieren die met kleurencodes was onderverdeeld, zat een charmante jongeman in een krijtstreep pak, met een keurige scheiding in zijn haar. In tegenstelling tot de nauwelijks zindelijke beesten die om hem heen werkten, hield hij zijn bureau netjes, stonden zijn pennen en potloden in ordentelijke houders en lagen de documenten waaraan hij zat te werken overzichtelijk voor hem. Er was geen foto van een kind, een hond of een beroemdheid te bekennen.

‘Die jongeman,’ vroeg ze aan een meisje dat achter een nabijgelegen bureau een bananenmuffin met noten zat weg te werken, terwijl de kruimels op haar toetsenbord vielen en voorgoed tussen de toetsen verdwenen, ‘die daar in de hoek zit. Hoe heet hij?’

‘Bedoel je Alistair?’ vroeg het meisje, ze schraapte met haar tanden langs de binnenkant van de verpakking, voor het geval daar nog wat karamelsaus zat. ‘De saaiste man ter wereld?’

‘Wat is zijn achternaam?’ vroeg Eleanor hoopvol.

‘Brocket. Stom hè?’

‘Perfect,’ zei Eleanor.

En dus trouwden ze. Wat heel normaal was, ze waren immers samen naar het theater geweest (drie keer), naar een plaatselijke ijssalon (twee keer), een dansgelegenheid (slechts één keer: echt leuk vonden ze het daar niet – al dat jiven en die vreselijke rock-'n-rollmuziek), en ze hadden een dag doorgebracht in het Luna Park, waar ze foto's namen en aangename gesprekken voerden totdat de zon langzaam onderging en de lampjes het reusachtige clownsgezicht bij de ingang van het pretpark nog angstaanjagender maakten.

Precies een jaar na hun trouwdag verwelkomden Alistair en Eleanor, die inmiddels in Kirribilli aan de Lower North Shore in een normaal huis woonden, hun eerste kind, Henry. Hij werd geboren op een maandagmorgen klokslag negen uur, woog precies zeven pond, kwam na een korte bevalling tevorschijn en glimlachte beleefd naar de dokter die hem op de wereld hielp. Eleanor huilde of schreeuwde niet tijdens het baren, in tegenstelling tot de ordinaire moeders die avond aan avond de televisie vervuilden met hun vulgaire gedrag; sterker nog, de bevalling was een zeer beschaafde aangelegenheid, die geordend en fatsoenlijk verliep en waaraan niemand enige aanstoot nam.

Henry was, net zoals zijn ouders, zeer welgemanierd. Hij dronk zijn flesje wanneer hem dat werd aangeboden, at zijn eten en keek altijd hoogst gegeneerd wanneer hij een vieze luer had. Hij groeide in een normaal tempo, leerde praten tegen de tijd dat hij twee was en kende een jaar later de letters van het alfabet. Toen hij vier was, zei zijn juf van de kleuterschool tegen Alistair en Eleanor dat ze niets goeds of slechts te melden had over hun zoon, dat hij in alle opzichten volstrekt normaal was, en als beloning kochten ze die middag op weg naar huis een ijsje voor hem. Een vanille-ijsje, uiteraard.

Hun tweede kind, Melanie, werd drie jaar later op een dinsdag geboren. Net zoals haar broer maakte ze het de verpleegkundigen en leraren niet moeilijk, en tegen de tijd dat haar vierde verjaardag zich aandiende, toen haar ouders zich verheugden op de komst van hun nieuwe baby, bracht ze het grootste deel van haar tijd door met lezen of met spelen met poppen in haar slaapkamer, en ze deed niets wat haar zou kunnen onderscheiden van de andere kinderen in de straat.

Er was echt geen twijfel over mogelijk: de familie Brocket was zo'n beetje het normaalste gezin van Nieuw-Zuid-Wales, zo niet van heel Australië.

En toen werd hun derde kind geboren.

Barnaby Brocket kwam ter wereld op een vrijdag, om twaalf uur 's nachts, wat meteen al een slecht begin was omdat Eleanor zich bezwaard voelde dat ze de dokter en de verpleegster uit bed hield.

'Het spijt me reuze,' zei ze. Tot haar schaamte transpireerde ze hevig. Tijdens de bevalling van Henry en Melanie had ze helemaal niet getranspireerd; ze had slechts een zachte gloed verspreid, als een 40 watt-gloeilamp die op het punt staat het te begeven.

'Het geeft niets, mevrouw Brocket,' zei dokter Snow. 'Kinderen komen wanneer ze komen. Zulke dingen hebben we niet in de hand.'

'Toch is het nogal ongepast,' zei Eleanor, en vlak daarna gaf ze een ontzagwekkende gil omdat Barnaby besloot dat dit zijn moment was. 'Hemeltjelijf,' voegde ze daar nog aan toe, met een blozend gezicht van alle inspanningen.

'U moet zich echt geen zorgen maken,' benadrukte de dokter. Hij zich zette schrap om de glibberige zuigeling op te vangen; hij leek net een rugbyspeler die met één voet stevig achter zich in het gras stond en de andere voet naar voren in het zand,

zijn twee handen uitgestoken in afwachting van de beloning die zijn kant op geworpen zou worden.

Eleanor schreeuwde nog een keer, strekte zich languit en hapte verbaasd naar adem. Ze voelde een enorme druk die werd opgebouwd in haar lichaam en vroeg zich af hoe lang ze dit nog kon volhouden.

‘Persen, mevrouw Brocket!’ zei dokter Snow, waarop Eleanor voor de derde keer schreeuwde en haar best deed zo hard mogelijk te persen terwijl de verpleegster een koud kompres op haar voorhoofd legde. Maar in plaats van dit te waarderen, begon ze luidkeels te jammeren en zei toen een woord dat ze nog nooit van haar leven had gezegd, een woord waaraan ze bijzonder veel aanstoot nam als iemand het bij Bother & Blastit gebruikte. Het was een kort woord. Van maar één lettergreep. Maar het leek alles uit te drukken wat ze op dat moment voelde.

‘Zo gaat-ie goed,’ riep dokter Snow opgewekt. ‘Daar zullen we hem hebben! Een, twee, drie en dan nog een laatste keer flink persen, goed? Een...’

Eleanor ademde in.

‘Twee...’

Ze hijgde.

‘Drie!’

En toen was er een geweldig gevoel van opluchting en het geluid van een huilende baby. Eleanor liet zich achterover op het bed vallen en kreunde, blij dat deze verschrikkelijke kwelling eindelijk achter de rug was.

‘Goeie genade,’ zei dokter Snow een seconde later.

Eleanor tilde verbaasd haar hoofd van het kussen. ‘Wat is er?’ vroeg ze.

‘Dit is iets buitengewoons,’ zei hij.

Eleanor kwam overeind, ondanks alle pijn, om een beter beeld te krijgen van de baby die zo’n abnormale reactie uitlokte.

de geboorte van BARNABY

‘Maar waar is hij?’ vroeg ze, want hij lag niet te wiegen in de handen van dokter Snow, en hij lag ook niet aan het voeteneind van het bed. En toen kreeg ze in de gaten dat de dokter en de verpleegster niet meer naar haar keken, maar met grote ogen naar het plafond stonden te staren, waar een pasgeboren baby – háár pasgeboren baby – plat tegen de witte langwerpige tegels gedrukt was en met een brutaal lachje op zijn gezicht omhoog keek.

‘Hij is daarboven,’ zei dokter Snow verbijsterd.

En dat klopte, daar was hij. Want Barnaby Brocket, het derde kind van het normaalste gezin dat het zuidelijk halfmond ooit gekend had, bewees nu al dat hij allesbehalve normaal was, door te weigeren zich te houden aan de fundamenteelste regel.

De wet van de zwaartekracht.

Het matras tegen het plafond

Drie dagen later werd Barnaby ontslagen uit het ziekenhuis en mee naar huis genomen om voor het eerst Henry en Melanie te ontmoeten.

‘Jullie broertje is een beetje anders dan wij,’ vertelde Alistair hun die ochtend aan het ontbijt, en hij koos zijn woorden zorgvuldig. ‘Ik weet zeker dat het iets tijdelijks is, maar vervelend is het wel. Jullie moeten gewoon niet naar hem staren, goed? Als hij denkt dat mensen reageren, moedigt dat zijn dwaze gedrag alleen maar aan.’

De kinderen keken elkaar verbaasd aan en vroegen zich af wat hun vader hiermee kon bedoelen.

‘Heeft hij soms twee hoofden?’ vroeg Henry, terwijl hij de marmelade pakte. ‘s Ochtends at hij graag geroosterde boterhammen met marmelade. ‘s Avonds niet, dan at hij liever aardbeienjam.

‘Nee, natuurlijk heeft hij niet twee hoofden,’ antwoordde Alistair geïrriteerd. ‘Wie heeft er nou in hemelsnaam twee hoofden?’

‘Een tweekoppig zeemonster,’ zei Henry, die onlangs een boek had gelezen over een tweekoppig zeemonster dat Orco heette en nogal wat tumult had veroorzaakt in de Indische Oceaan.

‘Ik kan je verzekeren dat je broer geen tweekoppig zeemonster is,’ zei Alistair.

‘Heeft hij een staart?’ vroeg Melanie, terwijl ze de lege kommetjes verzamelde en netjes op een rijtje in de afwasmachine zette. De hond van de familie Brocket, Captain W.E. Johns, ras en stamboom niet bekend, keek op bij het woord ‘staart’ en begon die van zichzelf achterna te jagen in de keuken. Hij draaide rondjes totdat hij omviel en bleef vrolijk hijgend en voldaan liggen.

‘Waarom zou een pasgeboren jongetje een staart hebben?’ vroeg Alistair met een diepe zucht. ‘Werkelijk, kinderen, jullie hebben een levendige fantasie. Het is een raadsel hoe jullie daaraan komen. Jullie moeder en ik hebben allebei totaal geen fantasie, en we hebben jullie ook zeker niet zo opgevoed.’

‘Ik zou wel een staart willen hebben,’ zei Henry peinzend.

‘Ik zou wel een tweekoppig zeemonster willen zijn,’ zei Melanie.

‘Nou, dat heb je niet,’ snauwde Alistair met een dreigende blik naar zijn zoon. ‘En dat ben je niet,’ zei hij, wijzend naar zijn dochter. ‘Dus ik stel voor dat we gewoon weer normaal doen en ervoor zorgen dat alles hier *pico bello* in orde is, ja? We krijgen vanochtend een gast, weten jullie nog.’

‘Maar hij is toch geen gast,’ zei Henry met opgetrokken wenkbrauwen. ‘Hij is ons kleine broertje.’

‘Ja, natuurlijk,’ zei Alistair na een fractie van een seconde.

Iets meer dan een uur later kwam Eleanor aanrijden in een taxi, met een rusteloze Barnaby in haar armen.

‘Wat een levendig kereltje hebt u daar,’ zei de chauffeur toen hij de motor afzette.

Maar Eleanor negeerde de opmerking, want ze hield er niet van gesprekken te voeren met onbekenden, en al helemaal niet wanneer die werkzaam waren in de dienstverlening. Haar

handtas viel tussen de twee stoelen voor in de auto en toen ze haar hand uitstak om hem te pakken, liet ze de baby even los, en hij zweefde vanaf haar knieën omhoog en stootte zijn hoofd tegen het dak van de auto.

‘Au,’ murmelde Barnaby Brocket.

‘Die kunt u maar beter vasthouden,’ zei de taxichauffeur en hij keek stoïcijns naar hem. ‘Straks ontsnapt hij nog als u niet oppast.’

‘Dertig dollar, toch?’ vroeg Eleanor, waarop ze hem een briefje van twintig en een briefje van tien dollar overhandigde en besefte dat dat inderdaad mogelijk was. Als ze niet oppaste.

Toen ze naar binnen liep, kwamen de kinderen aanstuiven om hun moeder te begroeten, en in hun enthousiasme renden ze haar haast omver.

‘Wat is hij klein,’ zei Henry verbaasd. (In dat opzicht was Barnaby tenminste wel volstrekt normaal.)

‘Hij ruikt heerlijk,’ zei Melanie en ze snuffelde nog eens goed aan hem. ‘Een mengsel van roomijs en stroop. Hoe heet hij eigenlijk?’

‘Mogen we hem Jim Hawkins noemen?’ vroeg Henry, die verslinderd was aan avonturenromans.

‘Of Peter de Geitenhoeder?’ vroeg Melanie, die altijd in haar broers voetspoor trad.

‘Hij heet Barnaby,’ zei Alistair, die nu aan kwam lopen en zijn vrouw op haar wang kuste. ‘Naar jullie grootvader. En jullie grootvaders grootvader.’

‘Mag ik hem vasthouden?’ vroeg Melanie, en ze stak haar armen uit.

‘Nu even niet,’ zei Eleanor.

‘Mag ik hem vasthouden?’ vroeg Henry, wiens armen verder reikten dan die van zijn zusje, omdat hij drie jaar ouder was.

‘Niemand houdt Barnaby vast,’ snauwde Eleanor. ‘Niemand behalve jullie vader en ik. Vooralsnog in ieder geval.’

‘Ik wil hem nu liever even niet vasthouden, als je dat niet erg vindt,’ zei Alistair en hij staarde naar zijn zoon alsof die ontsnapt was uit een dierentuin en teruggestuurd moest worden voordat hij het meubilair beschadigde.

‘Hij is anders ook jouw verantwoordelijkheid,’ snauwde Eleanor. ‘Als je maar niet denkt dat ik in mijn eentje voor deze... deze...’

‘Baby?’ opperde Melanie.

‘Ja, dat woord volstaat, denk ik. Als je maar niet denkt dat ik in mijn eentje voor deze baby ga zorgen, Alistair.’

‘Ik help natuurlijk graag mee,’ zei Alistair, terwijl hij haar blik ontweek. ‘Maar jij bent zijn moeder.’

‘En jij bent zijn vader!’

‘Maar hij lijkt zich aan jou gehecht te hebben. Kijk dan.’

Alistair en Eleanor keken omlaag naar Barnaby’s gezicht. Hij lachte naar hen, vrolijk spartelend met zijn armpjes en beentjes, maar geen van beide ouders lachte terug. Henry en Melanie keken elkaar verbaasd aan. Ze waren niet gewend dat hun ouders op zo’n korzelige toon spraken. Ze haalden het cadeautje tevoorschijn dat ze de dag ervoor samen hadden gekocht van hun zakgeld.

‘Het is voor Barnaby,’ zei Melanie toen ze het aanbood. ‘Om hem welkom te heten in het gezin.’ In haar handen hield ze een ingepakt doosje, en Eleanor voelde een lichte vertedering dat haar kinderen hun kleine broertje zo welkom heetten. Ze stak haar hand uit om het cadeautje aan te pakken, en nog geen seconde later zweefde Barnaby omhoog. Zijn dekentje gleed van hem af en viel op de grond terwijl hij opsteeg naar het plafond, dat een stuk hoger was dan het dak van de taxi. En ook een stuk harder voor zijn hoofdje.

‘Au,’ bromde Barnaby Brocket. Met zijn lichaampje plat uitgestrekt tegen het plafond keek hij omlaag naar het gezin, nu met een uitgesproken nukkige uitdrukking op zijn gezicht.

‘O, Alistair!’ gilde Eleanor. Wanhopig wierp ze haar handen in de lucht.

Henry en Melanie zeiden niets en staarden alleen met open mond en een verbaasd gezicht omhoog.

Captain W.E. Johns was wakker geworden en kwam geeuwend aanlopen. Hij keek eerst naar het gezin dat hem eten en water gaf en hem gevangen hield. Toen volgde hij de blik van de kinderen totdat ook hij Barnaby tegen het plafond zag, waarop hij hevig begon te kwispelen en te blaffen.

‘Blaf!’ blafte hij. ‘Blaf! Blaf! Blaf!’

Even later – maar niet zo snel als je zou verwachten – klom Alistair op een stoel om zijn zoon naar beneden te halen en hem onder zijn hoede te nemen, nu Eleanor naar bed was gegaan met een beker warme melk en hoofdpijn. Met tegenzin gaf hij Barnaby zijn flesje en verschoonde daarna zijn luier. Net toen hij een nieuwe luier onder de billen van de baby schoof, besloot Barnaby nog een plas te doen, in een perfecte gouden boog door de lucht. Uiteindelijk legde Alistair hem in zijn draagmandje en gespte de banden van Henry’s rugzak overlans vast, zodat hij niet weg kon zweven. Toen viel Barnaby eindelijk in slaap. Hij droomde vast over iets grappigs.

‘Melanie, jij houdt je broertje in de gaten,’ zei Alistair en hij zette zijn dochter op een stoel naast hem. ‘Henry, jij komt met mij mee.’

Vader en zoon liepen door de tuin naar het huis van de buurman en klopten op de voordeur.

‘Wat moet je, Brocket?’ vroeg de knorrige oude meneer Cody, terwijl hij een sliertje tabak tussen zijn voortanden uit peuterde en dat tussen hun voeten op de grond schoot.

‘Je busje lenen,’ legde Alistair uit. ‘En de bijbehorende aanhangwagen. Voor een uurtje of twee, niet langer. En uiteraard vergoed ik de benzinekosten.’

Meneer Cody stemde toe en even later reden Alistair en Henry over de Harbour Bridge de stad in, naar een warehouse op Market Street, waar ze drie grote tweepersoonsmatrassen kochten, een doosje met spijkers van dertig centimeter lang en een hamer. Eenmaal weer thuis sleepten ze de matrassen de zitkamer in, waar Melanie nog op precies dezelfde plek zat en naar haar slapende broertje staarde.

‘Hoe gaat het met hem?’ vroeg Alistair. ‘Nog problemen gehad?’

‘Nee,’ zei Melanie en ze schudde haar hoofd. ‘Hij heeft de hele tijd liggen slapen.’

‘Goed. Neem hem maar mee naar de keuken, dan ben je een brave meid. Ik heb hier een klus te doen.’

Hij haalde twee ladders uit de schuur en zette die aan weerskanten van de zitkamer. Toen klom hij op de ene ladder, terwijl hij de linkerkant van het matras vasthield, en Henry klom op de andere ladder en hield de rechterkant vast.

‘Nu goed op z’n plek houden,’ zei Alistair en hij pakte de eerste lange spijker uit zijn borstzakje en gebruikte de hamer om de hoek van het matras tegen het plafond te timmeren. De spijker ging er gemakkelijk doorheen maar ondervond wat weerstand in de vloerdelen van de kamer daarboven. Toch duurde het niet lang voordat hij hem goed vast had.

‘Nu de andere hoek,’ zei hij, hij verschoof zijn ladder en spijkerde het volgende deel van het matras vast. Zo ging het bijna een uur door, waarbij hij in totaal vierentwintig spijkers gebruikte. Toen hij klaar was, was het voorheen witte plafond bedekt met het bloemrijke dessin van een David Jones Bellissimo mediumzacht matras.

Druk bezig met BARNABY'S
SLAAPKAMER

‘Wat vind je ervan?’ vroeg Alistair en hij keek omlaag naar zijn zoon voor goedkeuring.

‘Het is ongewoon,’ antwoordde Henry, die nog eens goed keek.

‘Dat ben ik met je eens,’ beaamde Alistair.

Inmiddels was Barnaby wakker geworden van al het getimmer. Hij lag onverstaaanbaar te kirren in zijn mandje terwijl Melanie hem onder zijn kin en armpjes kietelde en hij werkte iedereen op de zenuwen. Eleanors hoofdpijn was er niet minder op geworden, en ze kwam naar beneden om te kijken waar dat helse gehamer vandaan kwam. Toen ze zag wat haar man met het plafond van de zitkamer had gedaan, staarde ze hem een ogenblik sprakeloos aan en vroeg zich af of iedereen in huis gek was geworden.

‘Wat zullen we nou in hemelsnaam...?’ vroeg ze, zoekend naar woorden. Maar Alistair lachte alleen en haalde de baby-
mand naar het midden van de zitkamer. Daar klikte hij de rugzakgespen los zodat Barnaby weer omhoog kon zweven. Maar deze keer stootte hij zijn hoofd niet tegen het plafond en zei hij geen ‘au’. Hij maakte een veel zachtere landing en leek volkomen tevreden om daarboven te blijven en met zijn vingertjes te spelen en zijn teentjes te bestuderen.

‘Het werkt,’ zei Alistair opgetogen. Hij draaide zich om naar zijn vrouw in de verwachting dat ze blij zou zijn, maar Eleanor, een volstrekt normale vrouw, was ontzet.

‘Het ziet er belachelijk uit,’ riep ze uit.

‘Het is maar voor even,’ zei Alistair. ‘Tot hij ophoudt met zweven.’

‘Maar stel dat hij nooit ophoudt met zweven? We kunnen hem niet eeuwig daarboven laten.’

‘Neem maar van mij aan dat hij op een gegeven moment wel genoeg krijgt van dat zweverige gedoe,’ zei Alistair stellig,

in een poging tot optimisme, hoewel hij zich allesbehalve optimistisch voelde. 'Wacht maar, je zult het zien. Maar tot het zover is, kunnen we het niet hebben dat hij elke keer zijn hoofd stoot als hij ons ontglipt. Dan beschadigen zijn hersens.'

Eleanor hield haar mond, maar ze zag er doodongelukkig uit. Ze ging op de bank liggen en staarde omhoog naar haar zoon, die drieënhalve meter boven haar gestrand was, en ze vroeg zich af waar ze deze vreselijke ramspoed aan te danken had. Ze was immers een volstrekt normale vrouw. Ze was er het type niet naar om een zwevende baby te hebben.

Ondertussen gingen Alistair en Henry door met hun werkzaamheden en installeerden het tweede matras in de keuken, direct boven de plek waar Barnaby's wieg zou komen te staan, en het derde in de ouderlijke slaapkamer, voor als hij 's nachts bij hen zou liggen slapen.

'Klaar,' zei Alistair toen hij de trap af kwam. Hij zag dat Eleanor nog steeds op de bank lag, met Melanie naast haar op de grond, die voor de zeventiende keer *Heidi* zat te lezen. 'Waar is Barnaby?'

Melanie stak haar wijsvinger omhoog maar zei geen woord. Ze was aan haar boek gekluisterd. Peter de Geitenhoeder sprak en ze wilde geen letter missen. Wat was die jongen toch wijs voor zijn leeftijd.

'Juist ja,' zei Alistair met een frons en hij vroeg zich af wat hij nu moest doen. 'Denk je dat we hem daar de rest van de dag kunnen laten hangen?'

Melanie las door tot het einde van een lange alinea, pakte haar boekenlegger en stopte die zorgvuldig tussen bladzijde 104 en 105. Ze legde het boek op het kussen naast Eleanor en keek haar vader strak aan. 'Je vraagt aan mij of zij Barnaby de rest van de dag tegen het plafond van onze zitkamer moet laten hangen,' zei ze koeltjes.